Sportul Magazin

MEDALII DE AUR ÎN CARPAȚI!

Sîntem în plin sezon de vînătoare la cerbi carpatini, cerbi lopătari și capre negre. Acestea sînt speciile de vînat ale căror trofee ne-au adus cele mai multe medalii de aur, la ultima expoziție cinegetică internațională, Budapesta — septembrie 1971.

Dar, principala specie care stîrnește pasiunea celor ce vînează vînat mare și, în același timp, colecționează medalii de aur, este cerbul carpatin. În întregul lanț al Carpaților, la altitudini cuprinse între 700 și 2 000 de metri, odată cu primele brume și primele frunze căzute, începe nunta cerbilor. Vînătorii numesc această manifestare naturală „boncănitul" cerbilor. Este un spectacol greu de descris și neasemuit de frumos. Într-o poiană sau într-o tăietură tînără de pe coasta muntelui, citeva ciute culeg, de ici de colo, cîte o frunză. Stăpînul cîrdului de ciute, cerbul, n-are poftă de mîncare. Umblă de colo colo, și din vreme în vreme mugește puternic, pentru a-și avertiza eventualii adversari cum că acolo există un stăpîn. Și dacă totuși, nu apare nici un rival care să rîvnească la cîrdul de ciute, cerbul împunge dușmănos, măcar o tufă. Apoi își ridică iarăși pădurea lui de coarne ca un candelabru, în care fiecare vîrf ascuțit și lustruit de lovituri pare o luminare aprinsă. În glasu-i de orgă se disting note de dragoste, de chemare la dragoste, dar și de provocare la luptă. Din alte locuri, de pe alte coaste de munte, îi răspund alte glasuri de cerb. De multe ori, glasurile rivale se apropie, provocările la luptă se întețesc și, acolo, în poiană sau în tăietura tînără, sub lumina lunii, se dau lupte crîncene. Retrageri strategice și înaintări fulgerătoare, lovituri năpraznice în care coarnele pocnesc și scrîșnesc. Iar descleștări și încleștări, pînă biruie cel mai puternic și care va rămîne biruitor peste cîrdul de ciute. Învinsul pleacă repede, se pierde în negrul pădurii, petrecut de mugetul cerbului învingător, care vrea să spună că, dacă mai are cineva curaj, să se apropie. Vînătorul, care a avut norocul dar și priceperea de a descoperi locul spectacolului, se va apropia încet, cu mare grijă, ținînd seamă de curenții de aer, fiind atent să nu calce nici măcar pe o crenguță. La cel mai mic fîșnet sau pocnet, ciutele îl vor alarma pe stăpînul lor, iar scena, într-o clipă, va rămîne goală. Dar vînătorilor de cerbi nu este nevoie să li se dea asemenea sfaturi. Și nici să li se spună unde, în ce locuri să caute cerbii. Pe cei aproape o mie de kilometri ai lanțului carpatin populat cu cerbi sînt aproape tot atîtea locuri în care-i pot vîna. Să amintim Munții Gurghiului, ai Vrancei, Oituzului, Cașinului, Făgărașului, Călimanului, Sucevei ? Oriunde vă veți duce, vă vor conduce în teren pădurarii sau paznicii terenului, dumneavoastră rămînindu-vă greutatea urcușului.

Spre locurile unde mugesc cerbii

Totuși cîteva recomandări pentru începătorii în ale vînătorii la cerb: o carabină cu lunetă bine reglată, un binoclu; cîteva zile de concediu rezervate din vară, ceva antrenament în ceea ce privește urcușul la munte și atenție — fiindcă unora li s-a întîmplat — ca nu cumva unul dintre bunii dv. amici care vă însoțește la vînătoare să nu vă strecoare, pe neobservate, în rucsac, un bolovan de cîteva kilograme. Asemenea poznă li s-a întîmplat unora și, după ce au purtat o jumătate de zi rucsacul garnisit astfel, muntele li s-a părut mult mai înalt decît este...

ILIE CARCIU

CEL MAI APLAUDAT CONCURENT

Clasat pe locul 9 la „Omniumul Parisului" la canotaj academic, desfășurat pe o distanță de 9 kilometri, unul dintre concurenți, Jean Renault, a fost îndelung aplaudat.

Și el a meritat cu prisosință această manifestație de simpatie. A parcurge o asemenea distanță și a sosi la numai 2,30 min. de învingător, nu este o performanță de nebăgat în seamă, cînd ai... 73 de ani!

PICĂTURI

Joc degenerat = Tata FAULT, mama OBSTRUCȚIE
Meci fără miză = Fotbal pe... floricele
Stoper măturător = Salubritatea echipei
Șut de probă = „Încercarea moarte n-are !"
Atac ineficace = Atac care te... atacă !

D. MAZILU

CĂRȚI NOI

În editura „Stadion" a apărut recent o lucrare de mare utilitate pentru antrenori, profesorii de educație fizică, precum și pentru toți cei care activează în mișcarea sportivă.

Este vorba de cartea „TEORIA EDUCAȚIEI FIZICE ȘI SPORTULUI", de prof. **Ion Șiclovan**, așteptată cu interes și primită cu justificată căldură de către toți cei cărora li se adresează, mai ales că această a doua ediție a lucrării este revăzută și adăugită, oferind specialiștilor educației fizice și sportului un material bogat, în concordanță cu cele mai recente cercetări științifice.

În partea I a lucrării, autorul tratează **„Bazele generale ale teoriei educației fizice și sportului"**, pentru ca în partea a II-a, partea fundamentală a lucrării, să abordeze pe larg **„Didactica generală a educației fizice și a antrenamentului sportiv"**.

Dintre numeroasele capitole ale acestei a doua părți, subliniem în mod special actualitatea și utilitatea acelora care tratează i obiectul, problemele și sarcinile teoriei antrenamentului sportiv ; mijloacele și componentele (factorii) acestuia ; selecționarea sportivilor și particularitățile predării la diferitele categorii de sportivi ; principiile antrenamentului sportiv și cerințele sale metodice generale ; planificarea și evidența antrenamentului sportiv precum și capitolul final care se ocupă de pregătirea sportivilor pentru susținerea concursurilor, capitol de mare importanță practică pentru antrenori.

După cum se vede, editura „Stadion" și autorul cărții, prof. Ion Șiclovan, au pus la dispoziția tehnicienilor educației fizice și sportului o lucrare de certă importanță și utilitate, care se recomandă de la sine.

DE LA INIMĂ LA INIMĂ

Epuizanta bătălie pe care Ion Țiriac a purtat-o, timp de trei ore și jumătate, cu asul american Stan Smith a stîrnit admirația tuturor iubitorilor tenisului, ai sportului, în general. Mulți dintre ei au simțit nevoia să-și exprime bucuria, pe calea scrisului, trimițînd la redacție scrisori calde, entuziaste. Unele scrisori ne-au pus în fața unor versuri sau desene reușite, cum sînt cele pe care le prezentăm alăturat.

NEVĂZUTA LACRIMĂ

Nici o iubire nu m-ar fi durut mai mult
Ca tragedia albă a crizantemelor,
Ca tragedia nocturnă a ochilor tăi
Cînd ai spart între gene o lacrimă,
O lacrimă cu care a murit
Fără să știu,
Fără să știi
Ultimul val de pescăruși senini
Zăvoriți într-o cupă de lacrimi...

Ștefania STAN

Desen de ECATERINA DERZSI elevă anul II, liceul „Dr. Petru Groza"

TU N-AI PIERDUT...

Lui ION ȚIRIAC

Din aspre căi ai adunat puterea,
Și ți-au dat munții brațe de cremene.
Cu tine-au început să-ngemene
Speranța, bucuria și-mplinirea.
Tu n-ai pierdut, ai cîștigat iubirea.

La ceasul încercării, îndoielnicii ani
Au lepădat potrivnica povară.
Și cîtă frumusețe te-nconjoară
Din ochii celor dragi, gonind nepotrivirea.
Tu n-ai pierdut, ai cîștigat iubirea.

De-ar fi să pun un strop de rouă,
Pe ramura ce vine să rodească,
Din truda ta l-aș lua, să-mpodobească
Acum și-ntotdeauna amintirea.
Tu n-ai pierdut, ai cîștigat iubirea.

Gh. DUMITRU

UN „TATĂ" CU O MIE DE „COPII"!

Am aflat de el, dintr-o gazetă de perete a unei tabere de pionieri organizată la Cheia. Titlul unui articol ne atrăsese în mod special atenția : **„Un erou printre noi"**. Curiozitatea ne-a îndemnat să trecem peste rîndurile acestuia : **„...am văzut cu ochii noștri un erou din cel de-al doilea război mondial... faptele sale de arme, ale ostașilor români, ne-au impresionat profund... a fost o seară unică în viața noastră..."**.

★

Seara, ne-am aflat față în față cu **Virgil Andronescu** — eroul despre care citisem în gazeta de perete a copiilor. Este unul dintre cei despre ale căror fapte de arme — în cel de-al doilea război mondial — s-a scris cartea **„Eroii de la Păuliș"**. Un barbat voinic, prietenos, cu părul albit la tîmple. Nu-i place să vorbești de fapte deosebite pe care le-ar fi făcut. **„Ei, niște întîmplări din război. Nimic ieșit din comun".**

Am insistat.

— ... Nu trecuseră nici 20 de minute de cînd aflaserăm, pe calea undelor, în seara zilei de 23 August 1944, vestea cea mare. Eram sublocotenent și mă aflam cu un pluton de soldați în gara Radna. Tocmai mergeam să instalăm niște tunuri antiaeriene, cînd am aflat că prin gară urma să treacă un tren german. 60 de vagoane cu muniții, benzină, alimente, mulți ostași hitleriști. De cum am auzit, mi-a venit o idee. Să capturăm toată garnitura și pe însoțitori. Trenul stătea puțin în stație, așa că trebuia acționat rapid. Am luat legătura cu șeful stației — Dumitru Filimon, cu mecanicul locomotivei, Ion Pavica și ne-am făcut un plan : garnitura urma să plece din gară — pentru a nu se produce panică — ieșea în cîmp și acolo atacam noi. A fost o luptă crîncenă, dar scurtă. Am capturat întreaga garnitură și 360 de hitleriști. În mare, cam despre asta este vorba...".

★

Ce a făcut după încheierea războiului, sublocotenentul Andreescu ? Ca mare iubitor al sportului a urmat cursurile A.N.E.F.-ului, devenind — în 1948 — profesor de educație fizică. De circa 22 de ani — în prezent este la Școala generală nr. 22 din Craiova — trăiește în mijlocul copiilor,vorbindu-le despre importanța educației fizice, făcîndu-i să iubească sportul, mișcarea în aer liber, natura. Îi plac în mod deosebit, de pildă, concursurile de orientare pe care le socotește foarte utile pentru copii. Dovadă : în ultimii 5 ani a participat la toate finalele pe țară ale concursului „Roza vînturilor"). Deseori este invitat în diferite orașe ale țării unde vorbește copiilor despre vitejia ostașilor români. Și astfel, cu pasiune, sădește, de ani, în inimile copiilor, dragostea de țară și neam.

A fost gata la un moment dat să-și dea viața pentru apărarea patriei. I-a rămas însă și — așa cum îi place să spună, dovedind-o prin fapte — o dedică acum, creșterii de copii sănătoși, cu dragoste de țară.

Modesto FERRARINI

SPORTURILE DE AUTOAPĂRARE CÎȘTIGĂ TEREN

Este cunoscut faptul că străvechile sisteme de luptă asiatice au devenit sau tind să devină discipline sportive cu mare priză în rîndurile tineretului. Astfel, după judo și karate, sporturi cunoscute deja și practicate de foarte mulți tineri, o seamă de alte sisteme asiatice cuceresc tot mai mult teren pe bătrînul continent. Tocmai despre acestea vrem să vorbim în materialul nostru de azi, și vom începe cu **JIU-JITSU**, considerat drept părintele tuturor celorlalte sisteme de autoapărare. Avînd un caracter necompetițional, jiu-jitsu cuprinde toate procedeele de autoapărare împotriva adversarilor înarmați. Adepții acestei discipline folosesc, deopotrivă, imobilizările, strangulările, loviturile cu pumnul, palma, cotul sau piciorul, avînd la dispoziție o gamă largă de poziții pentru apărare și atac : poziții în picioare, la sol sau intermediare, împotriva unuia sau mai multor adversari. Pe lîngă procedeele tehnice propriu-zise, jiu-jitsu mai dispune și de forme tactice și psihologice, menite să asigure dominarea totală a adversarului. Așa cum spuneam, însă, această formă de autoapărare nu are caracter de întrecere, fiind folosită, totuși, ca mijloc foarte eficient de pregătire fizică și psihică.

AIKIDO, un sport relativ tînăr, „importat" și de continentul european, este o creație a profesorului japonez Morihei Uyeshiba, fiind supranumit și „arta luptei psihice". Și adevărul este că principiul acestui sistem cere o gîndire profundă și o mare capacitate de anticipare a mișcărilor adversarului. De altfel, tehnica de luptă din aikido impune celui care se apără să-și urmeze adversarul în toate mișcările sale, finalizările fiecărui procedeu bazîndu-se pe forțarea unei articulații. Singura șansă de scăpare dintr-o „priză" reușită este numai căderea rapidă (prin rulare sau rostogolire) înainte sau înapoi. Interesant este costumul purtat de adepții acestui sport, asemănător cu cel din judo, cu singura diferență că pantalonii sînt mult mai largi și mai lungi, de culoare neagră, pentru a însela adversarul în mișcările picioarelor. Avînd un caracter competitiv — se punctează apropae ca la lupte — aikido nu are încă la dispoziție întreceri de mare anvergură, dar se pare că într-un viitor foarte apropiat va realiza același succes ca și judoul.

KENDO sau „Calea sabiei" este cea mai reprezentativă formă de luptă asiatică. Aducînd mult cu scrima, kendo se practică la început cu sabia, pentru ca mai tîrziu bastonul de bambus (shinai) să ia locul armei. Sistemul de desfășurare a întrecerilor este asemănător cu cel din scrimă, echipamentul de protecție fiind, însă, mai solid, pentru a fi evitate loviturile periculoase. Extrem de spectaculoase, dinamice și pline de tensiune, luptele de kendo — cîndva apanajul samurailor — se răspîndesc în prezent pe toată suprafața globului, fiind adoptate atît în America, cît și în Europa.

O fază veritabilă de aikido — protagoniști, firește, doi sportivi japonezi !

KEMPO sau „Calea pumnului" este străvechiul box chinezesc, originar din timpul dinastiei Ling (506-550 e.n.), cînd arta și cultura chineză se aflau în plină înflorire. Datorită loviturilor extrem de dure — folosite în tehnica de bază — acest sport s-a scindat în mai multe sisteme, mai... blînde, care poartă denumiri interesante și semnificative : stilul tigrului, al șarpelui, al dragonului și al cocoșului. În pofida îmbunătățirilor aduse, kempo-ul n-a reușit să pătrundă, însă, în arla competițională, decît în cîteva zone din continentul asiatic. În Europa, kempo-ul este folosit totuși de sportivii olandezi, care l-au adoptat încă din 1960 pentru a-și completa forța și viteza loviturilor în antrenamentele de karate.

Horia ALEXANDRESCU

JOHN CRUYFF, ALĂTURI DE... NAPOLEON

Muzeul de ceară al doamnei Tussaud, din Londra, este celebru în lumea întreagă. Aici pot fi găsite figurile tuturor celebrităților pozitive și... negative ale lumii: mari politicieni, vedete de cinema, scriitori, generali, savanți etc.

Iată, acum că și jucătorii de fotbal sînt prezenți în această ilustră galerie. Recent, alături de Napoleon, Greta Garbo, Bernard Shaw etc. a apărut și John Cruyff, fotbalistul nr. 1 al lui Ajax Amsterdam și al reprezentativei Olandei.

REFLECȚII

Inconstanța de formă a echipelor din Divizia A, face ca Pronosportul să devină, din ce în ce mai mult, un joc de noroc !

Transferul unui jucător duce la slăbirea echipei din care a făcut parte, dar (ce curios !) de multe ori nu întărește în aceeași măsură echipa în care se legitimează.

Pînă acum, Münchenul era renumit pentru jucăriile lui. Din anul acesta, pentru... Jocurile lui.

Barbu ALEXANDRU

Dictonul „Cei din urmă vor fi cei dintîi" nu este de natură să dea speranțe codașilor clasamentului, mai ales la a 30-a etapă a campionatului de fotbal.

D. MORARU-SLIVNA

ÎN 4 RÎNDURI

Echipele de fotbal Poli Iași și Poli Galați se află la extremitățile clasamentului seriei I a Diviziei B.

Deși la început de drum,
Clasamentul, observați,
Are poli lui de-acum :
POLI Iași... POLI Galați !

Unul fotbalist, care în loc să se antreneze, se plimbă mereu cu mașina.

Se antrenează în mașină,
Dînd stadionului ocol.
Mașina este, deci, de vină
Cînd dă cîte un... auto-gol !

Ing. Mircea POPESCU-Constanța

Fără cuvinte
desen de Virgil TOMULEȚ

PETRE TIVADARU:

„EVOLUȚIA COSTUMELOR DE PATINAJ"

— EXPOZIȚIE DE DESENE —

De cîteva zile, holul de la intrarea în sediul C.N.E.F.S. găzduiește două interesante expoziții, una de fotografii ilustrînd activitatea de un secol a patinatorilor noștri și alta de desene, a profesorului sibian Petre Tivadaru. Ne vom opri asupra expoziției de desene a fostului patinator de performanță, actualmente antrenor la Școala sportivă din Sibiu.

Expoziția este, în fapt, o mică istorie a evoluției costumelor de patinaj (de viteză, artistic și rotile) de-a lungul secolelor XVII—XX, în diverse țări de pe continentul nostru și în America.

Cele 46 de tablouri, foarte reușite din punct de vedere artistic, lucrate în acuarelă și tempera, reprezintă costume folosite în decursul veacurilor în Anglia, Canada, Franța, Germania, România, Suedia, S.U.A. și Uniunea Sovietică, materialul documentar constituindu-i picturi și gravuri vechi, documente și reviste, traduceri.

Desenele profesorului Tivadaru redau cît se poate de clar coloritul și croiala costumelor, ingeniozitatea și diudățenia patinelor, influența diferitelor mode asupra îmbrăcămintei patinatorilor și patinatoarelor, oglindirea tradițiilor folclorice vestimentare în concepția acestora. De menționat că personajele, purtătoare ale costumelor, au fost surprinse în mișcare, unii patinatori renumiți ca Charlotte Oelschlägel, Irving Brokaw, Ulrich Salchow, Barbara Ann Scott, Peggy Fleming și alții, fiind imortalizați în timpul unor figuri specifice stilului lor.

Concluzionăm afirmînd că producțiile lui Petre Tivadaru formează o expoziție închegată, ilustrînd veridic evoluția costumelor și patinelor uzitate pe diferite meridiane în perioada amintită.

Dumitru NEGREA

RĂSPUNDE Don Poștașu

ION GHINESCU, COMUNA BOTENI. Ce-și doresc suporterii Rapidului (parcă numai ei ?), în legătură cu Cupa Cupelor :

Un RAPID fără eșecuri,
Pînă-n stația finală !

N. CORNEL, PLOIEȘTI. 1. Cînd a debutat în reprezentativa țării, Mircea Lucescu juca la Știința în divizia B ! Dinamo îi împrumutase acestei echipe, negăsindu-i loc în formație... Cînd este vorba de fotbal, cei mai mult se înșală... specialiștii ! 2. Vă referiți, probabil, la golul al treilea, înscris de Gento, în meciul Dinamo — Real Madrid, disputat la București. Mingea a rămas fixată între plasă și scheletul metalic de susținere a ei.

ION MOLDOVAN, COMUNA BAND. Interesant ! Cînd de la C.F.R. Cluj li se oprise inima în loc atunci cînd Poli. Iași conducea cu 1—0, în fața lui A.S.A. Tg. Mureș, în ultima etapă a campionatului trecut, iar dv. susțineți — angajîndu-vă chiar în pariuri — că, indiferent de rezultatul meciului de la Tg. Mureș, C.F.R. Cluj nu ar fi retrogradat. Clujenii nu se speriaseră, însă, degeaba. Abia în minutul 67, odată cu golul egalizator al A.S.A., le-a venit inima la loc, Pînă în acel moment, se întrebau, poate, cu cine vor juca în prima etapă a diviziei „B".

DR. ALEXANDRU BUDU, BUCUREȘTI. Catrenul ne-a parvenit tîrziu. Păcat ! La timpul potrivit, ar fi fost mult gustat de cititori. Dar, poate că vă inspiră și alte competiții, nu numai Cupa Davis...

ANTON SCUTARU, IAȘI Ce-aș putea să spun, citind cele 6 pagini ale scrisorii dv. ? Este scrisoarea tipică a unui suporter ce nu „vede" altceva decît echipa sau sportivul care îi este drag. Dar, știți cum este cu dragostea ? Îmi vine în minte o reflecție auzită, parcă, într-o piesă de teatru : **„Dragostea este un sentiment sălbatec, care le zugrumă pe toate celelalte"**. Ați putea spune că aceste cuvinte se referă la celelalte dragoste. Dar, de multe ori, dragostea unui suporter este și mai... teribilă !

GHEORGHE M. PETRACHE, BUCUREȘTI. Nu înțeleg de ce propunerea pe care o faceți, o considerați un act de... curaj din partea dv. ? Vreți să se transmită la televiziune un meci din campionatul național de oină, acest sport atît de accesibil și deosebit de frumos. O asemenea inițiativă, sînteți convinși că ar ajuta la răspîndirea acestui sport în rîndurile tineretului. Și noi sîntem convinși de acest lucru. Să încercăm să convingem și televiziunea. Eu, prin aceste rînduri, iar dv. adresîndu-vă direct redacției sportive a Televiziunii, lui Cristian Topescu.

CONSTANTIN STOIAN, CERNA VODA. La J. O. din 1968, boxerul american de culoare, George Foreman, a cîștigat finala categoriei grea, învingîndu-l prin abandon în repriza a II-a pe Cepulis (U.R.S.S.), Foreman a susținut pînă acum, ca profesionist, 39 de meciuri, cîștigîndu-le pe toate 35 dintre ele prin k.o. Greutatea lui : în jur de 100 de kilograme. După toate probabilitățile, va lupta cu Joe Frazier, încă înainte de sfîrșitul acestui an. Frazier punîndu-și în joc în fața lui titlul de campion al lumii la toate categoriile.

GEORGE-EUGEN POPESCU, BUCUREȘTI. 1. **„Cînd a fost inaugurată rubrica dv. ?"** Întrebarea dv. vă spun sincer, m-a îndispus. Mi-a adus aminte că am îmbătrînit cu... 15 ani. 2. **„Care este echipa de fotbal preferată de dv. ?"** Echipa ziariștilor ! Este cea mai constantă. Nici nu promovează, dar nici nu retrogradează !

CONSTANTIN VASILESCU, BOLINTIN, BUCUREȘTI. **„Vă întreb de ce antrenorii nu prelucrează cu fotbaliștii regulamentul jocului ?"** Sînteți atît de sigur că ei îl cunosc ? Lăsînd gluma (sau adevărul) la o parte, este evident că o asemenea acțiune... mult decît necesară. Răducanu... cum spuneți dv. n-ar fi comis gafa de la Helsinki, dacă ar fi cunoscut regulamentul. Din păcate, regulamentul nu este cunoscut de nimeni. Nici de spectatori, nici de jucători, și uneori, nici chiar de... arbitri !

Ilustrații : N. CLAUDIU

Nepoții lui Nurmi...

Un soare strălucitor mîngîia cu razele sale călduțe apele golfului Finic. Privim curioși prin ferestrele avionului, la țărmul stîncos ce se apropia la orizont. Curînd, zărim și minuscule căsuțe, iar în cîteva minute se conturează tot mai clar cocheta capitală finlandeză.

— Attachez les ceintures s'il-vous-plaît" și stewardesa, zîmbitoare, privește încurajator pasagerii, ca și cum ar vrea să spună : — Am ajuns cu bine...

Cele circa 20 de minute necesare pentru a străbate cu mașina drumul de la aeroport în oraș trec repede.

Revăd capitala țării celor o mie de lacuri, după 20 de ani, și încerc aceeași senzație ca și atunci, în 1952, în zilele Olimpiadei. Parcă aș fi într-o localitate climaterică, cochetă, liniștită și nu în capitala unei țări în plină dezvoltare industrială. Inspiri aerul pur ca și cum ai bea apă la un izvor de munte.

Deoparte și de alta a drumului, lacuri limpezi, pîlcuri de brazi și printre ele resfirate în poieni sau pe malul lacurilor, căsuțe colorate, parcă desprinse din basmele cu pitici.

Finlandezii, oameni harnici, și primitori, prețuiesc curățenia și liniștea orașului, iar edilii au în vedere aceste imperative ale civilizației în lupta cu efectele nocive ale poluării.

Pretutindeni, numeroase parcuri și părculețe, cu gazonul bine îngrijit, pline de copii zgomotoși, colorează peisajul acestui oraș, ce nu are nimic comun cu forfota și zgomotul altor capitale europene.

A doua zi, pe o vreme neobișnuit de caldă pentru aceste latitudini nordice, autobuzul ne duce spre Otaniemi.

Cobor și mă izolez repede de grupul zgomotos. Vreau să retrăiesc singur amintirile de-acum 20 de ani. Zăresc printre brazii întunecați clădirea de cărămidă roșie a institutului politehnic, unde a fost cazată delegația română în 1952. Merg mai departe și caut în zadar sauna de pe malul mării. Pe locul ei s-a construit altceva... Privesc aleile goale ale pădurii liniștite și parcă îi văd aevea, călcînd pe covorul moale de cetină pe eroii olimpici ai generației '50, ale căror destine s-au împlinit de mult. Îl revăd, de pildă, pe Söter, care avea să producă senzație pe arenele de tineret. Peste tot, o continuă mișcare. Naturală, nedirijabilă, făcută din bucuria firească a copilăriei și a unei deprinderi ce se numește tradiție.

Dar, ceea ce frapează cel mai mult este marea dragoste a copiilor pentru atletism. Îi vezi prin toate parcurile în treninguri frumos colorate, întrecîndu-se în concursuri improvizate.

Pe o pajiște netedă ca o masă de biliard, trei băieți și o fetiță meșteresc dintr-un băț de mesteacăn o suliță. Traiectoria ei neobișnuit de corectă m-a uimit. Am privit-o și am văzut că ea respecta anumite reguli de construcție pentru a se înfige în pămînt. Privesc din nou și surprind fetița măsurîndu-și cu atenție elanul, întocmai cum învățase, probabil, la școală sau la televizor.

Dl. Hutanen, o personalitate a lumii sportului, îmi spunea că victoriile lui Väätäinen, campion european cu un an în urmă, dar mai ales medaliile de aur cucerite de Pekka Vasala, Lasse Viren la Jocurile Olimpice, au făcut să renască marile ambiții sportive ale Finlandei.

Un suflu nou străbate atletismul finlandez.

Nepoții lui Nurmi îi cinstesc numele și gloria.

Mă smulg din gînduri și pătrund pe străzile și parcurile acestui cartier. Copiii cu părul lung și blond, aproape alb, sînt frumoși ca niște păpuși. Urcă cuminți, respectînd rîndul, treptele în spirală ale unui tobogan metalic. Poarta salopete, precum cosmonauții și pe funduri au aplicat cîte un blazon mare de plastic, ca derdelușul să fie mai lunecos și salopeta mai rezistentă... Aleile rezervate pentru bicicletele sînt întesate de tineret. Peste tot, o continuă mișcare. Naturală, nedirijabilă, făcută din bucuria firească a copilăriei și a unei deprinderi ce se numește tradiție.

Dar, ceea ce frapează cel mai mult este marea dragoste a copiilor pentru atletism. Îi vezi prin toate parcurile în treninguri frumos colorate, întrecîndu-se în concursuri improvizate.

Pe o pajiște netedă ca o masă de biliard, trei băieți și o fetiță meșteresc dintr-un băț de mesteacăn o suliță. Traiectoria ei neobișnuit de corectă m-a uimit. Am privit-o și am văzut că ea respecta anumite reguli de construcție pentru a se înfige în pămînt. Privesc din nou și surprind fetița măsurîndu-și cu atenție elanul, întocmai cum învățase, probabil, la școală sau la televizor.

Dl. Hutanen, o personalitate a lumii sportului, îmi spunea că victoriile lui Väätäinen, campion european cu un an în urmă, dar mai ales medaliile de aur cucerite de Pekka Vasala, Lasse Viren la Jocurile Olimpice, au făcut să renască marile ambiții sportive ale Finlandei.

Un suflu nou străbate atletismul finlandez.

Nepoții lui Nurmi îi cinstesc numele și gloria.

ION BALAȘ

**) Proba de înălțime a fost cîștigată de americanul Davis cu 2,05 m.*